

Sygn. akt II K 26/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Kamil Jarocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Ławniczak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Krzysztofa Rosińskiego

po rozpoznaniu w dniach 31 maja 2017 r. i 19 czerwca 2017 r.

sprawy

P. C., syna T. i Z., zd. C., ur. (...) w K.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 7 lipca 2015r. w sprawie o sygn. akt **II K 224/15** za czyn z art. 278§1 kk, popełniony w dniu 12 listopada 2014r. na kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata i grzywny 60 stawek dziennych po 10 zł, przy czym karę grzywny wykonano w dniu 14 stycznia 2016r.

II. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 6 kwietnia 2016r. w sprawie o sygn. akt **II K 1069/15** za czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk, popełniony w okresie 16-19 sierpnia na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, którą wykonano w formie zastępczej kary pozbawienia wolności w okresie od 3 stycznia 2017r. do 3 kwietnia 2017r.

III. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 12 września 2016r. w sprawie o sygn. akt **II K 102/15** za czyn z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, popełniony w okresie od około 15 września 2014r. do 22 stycznia 2015r. na kary 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 10 zł oraz za czyn z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, popełniony w okresie od około 15 września 2014r. do 22 stycznia 2015r. na karę roku pozbawienia wolności, przy czym wymierzono karę łączną 3 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 31 stycznia 2017r. w sprawie o sygn. akt **II K 1054/16** za czyn z art. 279§1 kk, popełniony w nocy 7/8 sierpnia 2016r. na karę roku pozbawienia wolności.

I. Na podstawie art. 85§1 i 2 kk, art. 86§1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wydanymi wobec P. C., opisanymi w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku, to jest w sprawach II K 224/15 i II K 1054/16 Sądu Rejonowego w Słubicach i II K 102/15 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. i wymierza mu karę łączną 4 (cztery) lata pozbawienia wolności.

II. Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostawia do odrębnego wykonania.

III. Na podstawie art. 577 kpk zalicza na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I okresy kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 102/15 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.: od 22 do 23 stycznia 2015r. i od 3 kwietnia 2017r. od godz. 13:30 do dnia 19 czerwca 2017r.

IV. Na podstawie art. 572 kpk w pozostałym zakresie postępowanie umarza.

V. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. J. 177,12 zł tytułem wynagrodzenia za obronę świadczoną z urzędu.

VI. Zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków związanych z wydaniem wyroku łącznego obciążając nimi Skarb Państwa.

SSO Kamil Jarocki

Sygn. akt II K 26/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

P. C. skazany został prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 7 lipca 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 224/15 za czyn z art. 278§1 kk, popełniony w dniu 12 listopada 2014r. na kary 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2 lata i grzywny 60 stawek dziennych po 10 zł, przy czym karę grzywny wykonano w dniu 14 stycznia 2016r., a wykonanie kary pozbawienia wolności zarządzono prawomocnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 17 maja 2017r.

2. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 6 kwietnia 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 1069/15 za czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 12 kk, popełniony w okresie 16-19 sierpnia na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, którą wykonano w formie zastępczej kary pozbawienia wolności w okresie od 3 stycznia 2017r. do 3 kwietnia 2017r.

3. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 12 września 2016r. w sprawie o sygn. akt II K 102/15 za czyn z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, popełniony w okresie od około 15 września 2014r. do 22 stycznia 2015r. na kary 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności i 40 stawek dziennych grzywny po 10 zł oraz za czyn z art. 62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk, popełniony w okresie od około 15 września 2014r. do 22 stycznia 2015r. na karę roku pozbawienia wolności, przy czym wymierzono karę łączną 3 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

4. Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 31 stycznia 2017r. w sprawie o sygn. akt II K 1054/16 za czyn z art. 279§1 kk, popełniony w nocy 7/8 sierpnia 2016r. na karę roku pozbawienia wolności.

Dowody:

- informacja z Krajowego Rejestru Karnego k. 19-22, 70-73

- odpisy orzeczeń – k. 15-18, 29-30, 32, 75-79, 109-112, 117-121

- informacja o pobytach i orzeczeniach z ZK – k. 3-10, 49-56

- dane z bazy NOE-SAD – k. 57-58

- akta spraw: II K 102/15 SO w Gorzowie Wlkp., II K 1069/15 SR w Słubicach.

Skazany P. C. karę pozbawienia wolności odbywa w Zakładzie Karnym w G. od 4.01.2017r. w systemie zwykłym. Ciężką na nim zobowiązania nałożone na podstawie art. 46§1 kk, z których dotychczas nie wywiązał się. Zachowanie skazanego podczas pobytu w Zakładzie Karnym jest oceniane jako dobre. Nie był nagradzany ani karany dyscyplinarnie. W gronie współosadzonych funkcjonuje poprawnie, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. Wobec przełożonych prezentuje postawę regulaminową. Nie sprawia problemów natury wychowawczej. Jest przewidziany do zatrudnienia nieodpłatnego. Deklaruje chęć podjęcia nauki, jak dotąd nie czyniła formalnych

starań w tym kierunku. Deklaruje krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw. Nie korzystał z zezwoleń na upuszczenie zakładu karnego. Chętnie uczestniczy w proponowanych zajęciach k.o. i sportowych Jest kawalerem, bez zobowiązań alimentacyjnych. Kontakt zewnętrzny utrzymuje z matką w formie widzeń, korespondencji oraz rozmów telefonicznych. W związku z diagnozą uzależnienia od środków odurzających wyznaczono mu termin terapii na dzień 8.08.2018r.

Dowód:

- opinie o skazanym z ZK w G. - k. 84-85, 113-115

Sąd zważył, co następuje:

W stosunku do skazanego P. C. zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego. Materiał dowodowy w niniejszej sprawie stanowiły odpisy orzeczeń, których autentyczność nie budzi wątpliwości, a także informacje z zakładu karnego – opinia dyrektora, jak również informacja z Krajowego Rejestru Karnego oraz dane z bazy NOE-SAD. Ustalony na ich podstawie stan faktyczny nie budzi wątpliwości. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie był przez strony kwestionowany, a z urzędu Sąd nie dostrzegł podstaw do ich kwestionowania. Postępowanie toczyło się z urzędu wobec przekazania przez Dyrektora ZK w G. stosownych informacji. Karta karna wykazuje także inne wyroki skazujące oprócz wskazanych wyżej, jednakże z powodu czasu ich wydania i wykonania kar w stopniu oczywistym nie podlegały łączeniu, toteż nie były przedmiotem badania i jako takie nie zostały włączone do postępowania w niniejszej sprawie.

Sąd orzeka karę łączną w wyroku skazującym w odniesieniu do kar wymierzonych za przypisane oskarżonemu tym wyrokiem przestępstwa. W pozostałych wypadkach sąd orzeka karę łączną w wyroku łącznym (art. 568a kpk). Zgodnie natomiast z treścią przepisów art. 85 § 1 i 2 kk karę łączną orzeka się, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, zaś podstawą jej orzeczenia są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za te przestępstwa. Na mocy art. 85§3 kk jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Ponadto, nie podlegają łączeniu kary orzeczone w wyrokach wydanych przez sąd właściwy w sprawach karnych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej (art. 85§4 kk w zw. z art. 114a kk). W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki wyłączające wymierzenie kary łącznej w zakresie kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami wydanymi w sprawach wymienionych wyżej w punktach 1, 3 i 4, bowiem wszystkie te kary zostały wymierzone za przestępstwa popełnione w czasie, w którym skazany przebywał na wolności, zaś wyroki skazujące zostały wydane przez sądy polskie. Nadto żadna z wyżej wymienionych kar nie została w całości wykonana, a wszystkie podlegają wykonaniu. Jednocześnie z uwagi na fakt, że kary te zostały wymierzone w odrębnych wyrokach, zachodzą przesłanki do orzeczenia kary łącznej w wyroku łącznym. Nie zachodzi natomiast możliwość objęcia wyrokiem łącznym kary rzezonej w sprawie II K 1069/15 ani kar grzywien orzeczonych w sprawach II K 224/15 i II K 102/15, a to dlatego, że kara orzeczona w sprawie II K 1069/15 oraz kara grzywny orzeczona w sprawie II K 224/15 zostały wykonane. Dlatego w tym zakresie należało postępowanie umorzyć, a połączyć tylko kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach II K 224/15, II K 102/15 i 1054/16. Jednocześnie jako oczywisty jawił się brak podstaw do objęcia postępowaniem innych wcześniejszych wyroków wykazanych w karcie karnej, albowiem kary nimi wymierzone zostały wykonane, nie pozostają one w stopniu oczywistym w zbiegu z czynami osądzonymi wyrokami objętymi postępowaniem, nadto dwa z tych orzeczeń zapadły za granicą.

W tym miejscu należy zauważyć, że redakcja art. 85§2 kk nasuwa wątpliwości co do treści zawartej w tym przepisie normy prawnej. Zgodnie z literalnym brzmieniem tego przepisu podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Można wywieść stąd wniosek, że podstawą orzeczenia kary łącznej mogą być tylko te części kar, które podlegają wykonaniu, czyli nie zostały jeszcze wykonane. Takie rozumienie przepisu prowadziłoby jednak do absurdalnych rezultatów, bowiem mogłoby się zdarzyć, że z każdym dniem zmieniałby się stan wykonania danej kary, co wpływałoby na podstawę orzeczenia kary łącznej. Z pewnością nie o to chodziło ustawodawcy. Treść normy prawnej

w tym przypadku powinna być wyprowadzona nie tylko z brzmienia przepisu art. 85§2 kk, ale także z art. 86§1 kk. Ten ostatni przepis stanowi, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Zatem karę łączną wymierza się w granicach kar wymierzonych (a nie części tych kar jeszcze nie wykonanych). Inny pogląd prowadziłby do oczywistej sprzeczności dwóch wskazanych wyżej przepisów, a także pozbawiałby racji bytu przepis art. 577 kpk. Przepis art. 85§2 kk należy zatem – jak się wydaje – interpretować tak, że określa on podstawę wydania wyroku łącznego, a nie podstawę wymiaru kary łącznej (z natury rzeczy można go odnosić wyłącznie do wyroku łącznego, ponieważ kara łączna wymierzana w wyroku skazującym nie ma za podstawę kar jednostkowych podlegających wykonaniu, jako że kary te są orzekane tym samym wyrokiem, który wszak jest nieprawomocny w chwili wymierzania kar). Innymi słowy przepis ten nie zakreśla granic kary łącznej, lecz wskazuje warunki do wydania wyroku łącznego (nie wszystkie zresztą), takie jak wymierzenie wcześniej kar jednostkowych lub kar łącznych podlegających wykonaniu (czyli prawomocnie orzeczonych, jeszcze niewykonanych w całości, lecz których wykonanie jest prawnie dopuszczalne i konieczne).

Kierując się poczynionymi wyżej ustaleniami i wskazaniem Sąd Okręgowy połączył w jeden węzeł karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem opisanym w punkcie III części wstępnej wyroku z pozostałymi jednostkowymi karami pozbawienia wolności orzeczonymi wyrokami opisanymi w punktach I i IV części wstępnej wyroku i wymierzył skazanemu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Przy wymierzaniu ww. kary łącznej pozbawienia wolności Sąd miał na względzie dyrektywy wypływające z treści art. 86§1 i 4 kk, które stanowią, że karę łączną należy wymierzyć w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (albo kary łącznej, jeżeli orzeczono wcześniej karę łączną) do ich sumy, nie przekraczając jednak granic określonych przepisami prawa, Sąd karę łączną wymierzył zatem w granicach od najwyższej z poszczególnych wymierzonych skazanemu kar pozbawienia wolności (czyli kary w rozmiarze 3 lata i 8 miesięcy) do sumy tych kar (czyli 4 lata i 11 miesięcy).

Sąd, orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego kierował się względami takimi jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Jednocześnie wymierzając karę łączną nie rozstrzygał ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie w odniesieniu do poszczególnych przestępstw, biorąc pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 85a kk). Sąd rozważał również przedmiotowy i podmiotowy związek zachodzący pomiędzy przestępstwami i podobieństwa, ale i różnice rodzajowe pomiędzy przestępstwami objętymi poszczególnymi wyrokami, a także czas popełnienia czynów.

Wymierzając karę łączną Sąd zastosował zasadę asperacji, tym samym odrzucając postulat obrońcy skazanego o zastosowanie tejże zasady z większym dążeniem do absorpcji, ale też postulat prokuratora sprowadzający się do większego ciężenia do kumulacji. Stosowanie kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym albo drugim rozstrzygnięciem. W niniejszej sprawie brak takich przesłanek w odniesieniu zarówno do absorpcji, jak i kumulacji. Nie jest nią ani dotychczasowa linia życiowa skazanego, w szczególności uprzednia karalność, ani sposób zachowania skazanego w zakładzie karnym, który choć poprawny, nie może równoważyć jego naganego postępowania na wolności, ani relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Bliskie związki przedmiotowe występują tylko pomiędzy dwoma czynami, za które wymierzono kary jednostkowe, pozostałe dwa czyny objęte poprzednio wydaną karą łączną należą do innego rodzaju przestępstw. Czas popełnienia przestępstw osądzonych w sprawach II K 224/15 i II K 102/15 jest co prawda zbliżony, jednak czas popełnienia ostatniego przestępstwa świadczy o demoralizacji skazanego i przyjęciu postawy negującej obowiązujące normy prawne, wszak dopuścił się go po skazaniu w sprawie II K 224/15. Ostatniego przestępstwa skazany dopuścił się mimo osądzenia poprzedniego czynu tego samego rodzaju i dania mu szansy w postaci wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Swoim postępowaniem dał zatem wyraz całkowitego lekceważenia obowiązującego porządku prawnego, nie wyciągnął pożądanego wniosku z pierwszego w omawianej grupie wyroku skazującego. Przychylenie się do postulatu obrońcy uczyniłoby w istocie te dwa przestępstwa niemal całkowicie bezkarnymi, co nie odpowiadałoby wymogom prewencji indywidualnej ani

generalnej. Z tych względów Sąd uznał, iż w tym przypadku nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady absorpcji ani nawet do wymierzenia kary łącznej zgodnie z wnioskiem obrońcy. Wszelako Sąd uznał, że nie istnieją także podstawy do zastosowania zasady kumulacji ani nawet ukształtowania kary łącznej na poziomie zbliżonym do kumulacji.

W ocenie Sądu tak ukształtowana kara łączna, jak uczynił to Sąd, jest sprawiedliwa i daje szansę osiągnięcia założonych celów w zakresie prewencji indywidualnej wobec skazanego.

Sąd pozostawił do odrębnego wykonania pozostałe rozstrzygnięcia wynikające z połączonych wyroków.

Stosownie do treści art. 577 kpk Sąd zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności okresy wykonywania kary pozbawienia wolności wymierzonej w sprawie II K 102/15 Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. od 22 do 23 stycznia 2015r. i od 3 kwietnia 2017r. od godz. 13:30 do dnia 19 czerwca 2017r., czyli do dnia wyrokowania.

Należy nadmienić, że Sąd rozważał także kwestię, czy ze względu na fakt, że część przestępstw, za które wymierzono kary objęte badaniem w niniejszej sprawie o wydanie wyroku łącznego, zostało popełnionych przed 1 lipca 2015r. i przed 15 kwietnia 2016r. znajdują zastosowanie przepisy dawne, to jest sprzed jednej bądź drugiej z wymienionych dat, jako względniejsze dla sprawcy. Analizując ten problem Sąd doszedł do przekonania, że dawne przepisy nie są względniejsze dla skazanego a ich zastosowanie nie doprowadziłoby do korzystniejszego dla niego rezultatu. W wyniku zastosowania przepisów sprzed 1 lipca 2015r. zbieg przestępstw uległby uszczupleniu, co przyniosłoby rezultat niekorzystny dla skazanego, ponieważ mógłby otrzymać jedną karę łączną w rozmiarze co najmniej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności (obejmującą sprawy II K 224/15 i II K 102/15) oraz pozostałaby mu kara jednostkowa roku pozbawienia wolności. Skazany zatem stanąłby w obliczu sumy kar co najmniej 4 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności (zatem do odbycia miałby 8 miesięcy więcej niż obecnie). Należy zwrócić uwagę, że czyn osądzony w sprawie II K 1069/15 także pozostałby poza zbiegiem, a to dlatego, że mimo iż w wyroku nie określono dokładnie roku jego popełnienia, to z akt jednoznacznie wynika, że popełniony został w roku 2015. Sytuacja skazanego zatem bez wątpienia byłaby znacznie trudniejsza przy zastosowaniu przepisów dawnych. Jeżeli zaś chodzi o stan prawny obowiązujący pomiędzy 1 lipca 2015r. a 14 kwietnia 2016r., to zmiany z dniem 15 kwietnia 2016r. nie były istotne dla zasad i wymiaru kary łącznej poza odmienną redakcją art. 85§3 kk i dodaniem do art. 85 paragrafu 3a.

Na podstawie §17 ust.5 w zw. z §2 pkt 1 rozporządzenia Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy odpowiednią kwotę powiększoną o podatek VAT wynoszący 23%.

Na podstawie art. 624§1 kpk Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków postępowania, uznając, że jego sytuacja materialna i życiowa przemawia za takim rozstrzygnięciem.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.
1. Przedłożyć 14 dni od doręczenia albo z apelacją.